

Dave Weckl

door Hugo Pinksterboer
foto's Ulbo de Sitter

Het had maar weinig gescheeld of zelfs die pizza was niet meer gelukt, vooraf. Want hoe ziet vierentwintig uur in het leven van zo'n kersverse en natuurlijk toch nog altijd perfectionistische bandleider eruit? Een optreden in Duitsland, de dag ervoor. Een nacht niet slapen. Een busreis naar Amsterdam. Vijf interviews. Een soundcheck. Met z'n notebook in de hand het hele gebouw door om ervoor te zorgen dat er een print komt van de setlijst, voor de lichtman. Even luisteren naar de proefopnames die er voor de radio gemaakt zijn. Enzovoort. Het enige moment rust, tussen zijn aankomst in de Melkweg en de aanvang van het concert, dik drie uur later? Die pizza.

'En weet je wat zo krankzinnig is? Dat ik waarschijnlijk nog nooit zo hard gewerkt heb als nu, in mijn rol als bandleider, en dat ik toch veel minder moe ben dan toen, in mijn rol als drummer van de band. Ik ben niet half zo kapot. Het voelt lekkerder, alles bij elkaar, zelfs met alle ellende die je er gratis bij krijgt. En het financiële risico. En de zorg dat al bandleiden blij blijven.'

Adrenaline?

'Vast wel, voor een deel. Ik wil ook nu met je praten, en niet na de show. Als ik nu niet bezig blijf, val ik in slaap. Zo simpel is dat. Het is mijn show. Het is mijn muziek. Alles gebeurt zoals ik dat wil. De presentatie, het licht, het geluid, de volgorde van de nummers - wat overigens niet betekent dat ik voortdurend alles loop te regelen en iedereen precies vertel wat hij moet doen. Ik zeg eigenlijk helemaal niet zo veel. Van Chick Corea geleerd: de beste manier om een band te leiden is ervoor te zorgen dat je je omringt met een stel uitstekende muzikanten die elk heel duidelijk hun eigen inbreng hebben, en het verder vooral te laten gebeuren - terwijl er toch eentje de leider is.

'Meerdere leiders in één band is vragen om problemen. Die problemen ontloop je natuurlijk nooit helemaal, op dit niveau, omdat goede muzikanten er nou eenmaal een eigen mening op nahouden, en daar nog voor uitkomen ook. Dat is niet anders. En als het goed gaat, word je ondanks die eigen meningen gerespecteerd in je leiderschap. Dat moet, als bandlid. Ik heb natuurlijk ook dingen niet gedaan die ik eigenlijk wel had willen doen, en andersom.'

Zoals?

'Dat plan voor die tweede bassdrum die ik er nu bij heb staan. Daar liep ik al mee rond toen ik nog volop met Chick Corea speelde, in de Elektrik Band; die combinatie van rock en funk en akoestische elementen was een prima situatie voor een set met een 22" en een 18" bassdrum. Het kwam er nooit van, deels omdat ik nog niet

'Ik heb altijd veel te veel mijn best gedaan om perfect te zijn.'

voldoende uitgevogeld had hoe ik het wilde aanpakken, en deels omdat we al met zo veel andere dingen bezig waren. Na Corea begon ik met het trio van Mike Stern, en die muziek was helemaal absoluut perfect voor zo'n dubbele-bassdrumset. Maar Mike zag er niks in.'

Hoezo?

'Ik denk omdat hij zo'n set gewoon veel te groot vond. Dat zou veel te veel aandacht trekken. En alle aandacht die naar die set gaat, gaat niet naar hem. Dat zag hij niet zitten. Lijkt mij...'

Dus ging het plan niet door.

'Inderdaad. Aan de buitenkant lijkt zo'n trio een trio, maar het is een bandleider met twee muzikanten. Ik heb er altijd voor gekozen om de wensen van die bandleider te respecteren, en ik begin de noodzaak daarvan logischerwijs steeds beter in te zien. Het is zijn gig. Hij draagt alle verantwoordelijkheid. Als er geld verloren wordt, dan is dat zijn geld. Mag hij dan die beslissingen nemen?

'Toen we later een keer samen op de NAMM-show speelden, had ik die tweede bassdrum er wel bij, overigens. Niet om hem te pesten, maar omdat ik het nog steeds wilde doen en omdat ik vond dat ik het kon doen: we waren daar niet als Mike Stern met een drummer die toevallig Dave Weckl heet, maar als Mike Stern & Dave Weckl. Dan is er niemand de baas. Ik heb hem niks gevraagd. Hij heeft mij niks gezegd. Cool. Kwestie van weten waar je staat.'

Als ik er zo eens over nadenk, geloof ik ook dat deze tour minder vermoeiend is omdat mijn muziek minder vermoeiend is. De nummers die we spelen draaien vooral om de groove. We spelen liedjes, waarbij we hier en daar even de ruimte nemen om een stuk te rennen. Da's toch heel anders dan bij Stern, bijvoorbeeld, waar je tijdens zo'n avond geen seconde de tijd had om je even te ontspannen. Niet dat we zo vreselijk hard speelden, maar we speelden wel vreselijk veel. Moet je maar 'ns kijken hoe je je gaat voelen als je in een bandje zit waar mensen altijd solo's van twintig minuten spelen, over een stuk of vijftig chorussen, avond aan avond...

'Mijn muziek is minder jazz, en meer nummers. Live spelen we die nummers opener dan op de cd, met meer ruimte voor solo's, maar het moeten toch vooral nummers blijven. Nummers die je herkent als je thuiskomt en de cd draait.'

Doe je dat dan?

'Ja. En wel voor het eerst van mijn leven. Ik heb

'Wat belangrijk is, is dat ik *Rhythm of the Soul* heb kunnen maken zoals ik dat wilde, in plaats van zoals anderen dat gewild zouden hebben. En dat ik weer kan ademen.'

mijn eigen cd's nog nooit gedraaid, maar deze draai ik wel. Omdat ik vind dat hij lekker klinkt...

'Mijn eerdere cd's, van *Masterplan* tot *Hardwired*, dat waren formuleplaten. Mijn contract verplichtte me om cd's uit te brengen, terwijl ik eigenlijk geen tijd had om ze te maken. Maar we maakten ze dus wel, Jay Oliver (toetsenist; red.) en ik. We bedachten een soort formule, met veel computers, en we schreven muziek die gebaseerd was op wat we konden en op wat we daarbinnen te vertellen hadden - en er staan desalniettemin toch nog heel muzikale dingen op. Kan me niet schelen wat iedereen te vertellen heeft of had: ik vind nog altijd dat er goede

dingen op staan - en ik realiseer me heel goed dat die muziek allemaal heel complex is, maar het is niet alleen maar complex omdat het zo nodig complex moest zijn. Het was gewoon complex, punt. Ik probeerde dingen te doen die ritmisch interessant waren, en toen kwam ik vanzelf in dat hele complexiteitsding terecht... Doe ik niet meer, nu.'

Hoorde ik tijdens de soundcheck dan niet het eerste nummer van Masterplan voorbijkomen?

'Ja, *Tower of Inspiration*, inderdaad. Dat is het enige 'oude' nummer dat we spelen. Ik wil *Rhythm of the Soul* promoten door de nummers te spelen die erop staan. Tegelijkertijd weet ik ook dat het goed is om nummers uit het verleden te spelen, als je al langer meedraait. En dan past *Tower* uitstekend in het concept van deze band, omdat het onder al die complexe shit toch een heel duidelijk r&b-gevoel heeft. Het was ook de hit van die cd, en het is voor van alles en nog wat gebruikt, tot en met de tune van een sportprogramma aan toe.

'Verder spelen we alleen nummers van de nieuwe cd, in principe. Ik speel zelfs geen solo tot aan het einde van de eerste set. Dan staan mensen echt te wachten, soms, weet je, met zo'n blik van 'Kom maar op, Weckl, laat nou maar weer horen wat je kan...'. En dan doe ik het dus lekker niet. Dat is belangrijk voor me, nu.'

Zoals ik je al eerder gezegd heb, heb ik altijd veel te veel mijn best gedaan om perfect te zijn, in elk opzicht. Om aan ieders verwachtingen te voldoen. Als mensen zeiden dat het er te makkelijk uitzag als ik speelde, nam ik mezelf op video op en ging ik eraan werken om mijn bewegingen groter te maken. Daar ben ik dus overheen. Ik kan het niet iedereen naar de zin maken en ik ga het niet meer proberen ook. Ik heb dat wel gehad. Vind je het niks wat ik nu doe? Nou en?

'Ik moest wel eerst volledig afbranden, voor ik zover kon komen. De jaren '91 en '92, als een wervelwind ging alles aan me voorbij, en ik had en nam de tijd niet om na te denken over wat ik deed. Ik dééd alleen maar. Tot het dus helemaal fout liep en het echt te veel werd. Toen ben ik 'ns gaan zitten. Toen ben ik me gaan afvragen wat ik nou eigenlijk wilde doen. En dat is wat je op deze cd hoort.'

In de periode die je net noemde wilde je eigenlijk niet praten over de kritiek die je kreeg. 'Ik maak onvoldoende fouten', heette het interview dat we toen deden (SWK 41; red).

Een van 's werelds meest bewonderde drummers, jarenlang. Een van 's werelds meest bekritiseerde drummers, ook. Omdat hij te weinig fouten zou maken, omdat hij te perfect zou zijn, omdat het hem te makkelijk afging, omdat hij drummen zou reduceren tot wiskunde. Die kritiek heeft er bij Dave Weckl flink ingehakt, maar hij is er groten-deels overheen. Jarenlang probeerde hij de perfecte drummer te zijn en het iedereen naar de zin te maken. Niet meer. Je ziet maar, lijkt zijn nieuwe credo, dat omlijst wordt met een eveneens nieuwe cd, *Rhythm of the Soul*. Een herboren Dave Weckl. Weckl als bandleider. Weckl die vlak voor het concert nog maar net tijd heeft voor een allang koud geworden pizza als diner, zo uit de doos, met dit interview als garnering.

'Ik speel zelfs geen solo tot aan het einde van de eerste set. Dan staan mensen echt te wachten, soms, weet je...'

'Hoge bomen vangen veel wind. Dat weet ik me nog te herinneren, uit dat gesprek. Weet je wat ik vooral nooit begreep? Dat ik een gevoelloze drummer zou zijn. Niet dat dat me nu nog kan schelen, maar ik heb altijd, hoe dan ook, geprobeerd zo vreselijk eerlijk te zijn, eerlijk naar mezelf toe, naar wat ik deed, naar wat ik speelde. En 'gevoel' is altijd de basis geweest waarop ik muziek wilde maken. Omdat ik geraakt werd door muziek. Door Steve Gadd, door Buddy Rich. En weet je, een heleboel mensen hebben destijds over Buddy Rich gezegd wat ze later over mij zeiden. Nu niet meer, over Buddy. Niet meer, nu hij dood is...'

'N u zit hier niet te beweren dat ik niets geleerd heb van die kritiek, want dan zou ik liegen. Ik weet dat ik fouten gemaakt heb. Zoals we die cd's maakten en produceerden, snoeistrak, met computers en sequencers en alles wat daarbij hoort... Ik was er hartstikke trots op dat ik in staat was met die computer samen te spelen en dat geheel vloeiend te laten klinken. Dacht ik. Maar veel mensen dachten dat dus helemaal niet. Die vonden het te stijf, te mechanisch. Daar heb ik nu wel begrip voor. Maar dat ik zonder gevoel gespeeld zou hebben, dat klopt niet. Ik heb juist altijd geprobeerd om die computers iets menselijks te geven, door ze een beetje te duwen, door aan ze te trekken.

'Die kritiek deed dus pijn. Het draait altijd om gevoel, en het heeft altijd om gevoel gedraaid. Met uitzondering misschien van die *burn out*-periode, in 1992, nadat ik drie jaar lang elf maanden per jaar aan het touren was geweest. Toen wilde ik echt stoppen. Helemaal. Ik was er doodziek van. Van het harde werken, van de kritiek, van alles. Ik heb even een paar passen achteruit gedaan. Ik wilde niet eens meer naar muziek luisteren. Kreeg daarvoor weer op m'n lazer: 'Hee, Weckl, waarom kom je nooit eens kijken als we hier spelen?' Omdat ik net elf *fucking* maanden onderweg ben geweest, grote gek! Pleurt op...

'Ik ben bij Freddie Gruber gaan studeren. Ik ben weer gaan luisteren naar de muziek waarmee het voor mij allemaal begonnen was. Funk. Earth, Wind & Fire. Alles waar Steve Gadd op speelde. Daar kom ik vandaan. Er zijn mensen die denken dat het nieuw voor me is, de muziek die ik nu speel. Welnee. Ik werd bekend met die hele berg complexe fusionshit, en niemand weet dat ik voordat ik met Chick Corea ging touren elke week met Richard T en Cornell Dupree en Will Lee zat te spelen. Pure funk. Dat ik met Diana Ross en Robert Plant werkte. Dat weet niemand - en nu is dat ook niet belangrijk meer, eigenlijk. Wat belangrijk is, is dat ik *Rhythm of the Soul* heb kunnen maken zoals ik dat wilde, in plaats van zoals anderen dat gewild zouden

hebben. En dat ik weer kan ademen. En weer kan oefenen. Omdat ik dat lekker vind. Werken aan al die dingen die ik nog niet echt onder de knie heb.'

O?

'O ja, zoveel. Altijd weer. Ik ben, geloof me, nog kilometers verwijderd van waar ik zou willen zijn, als het gaat om de totale vrijheid om alles te kunnen spelen wat er in je opkomt. Zoals Virgil Donati. Of Dennis Chambers, die komt in de buurt. Of Jojo Mayer. Vinnie (Colaiuta; red.). Ik niet, en ik wil mezelf ook nooit in die categorie plaatsen. Weet je wat grappig is? Ik ga meer voor de emotie dan voor die absolute alleskunnerij. Ik. Dave Weckl. Echt.'

Rhythm of the Soul werd gerecenseerd in Slagwerkrant 85. Na de 23 concerten tellende tour die Weckl in Europa deed, volgden Australië, Japan en Amerika. De band bestaat uit zijn vaste compaan Jay Oliver op toetsen, Brandon Fields op saxen, bassist Tom Kennedy en gitarist Buz Feiten.

In augustus verschijnt *Rhythm of the Soul* ook als play-along-cd. Lees erover in de het volgende nummer van Slagwerkrant.

Les krijgen van Weckl zelf, deze zomer? Dat kan op de Drumdriedaagse. Zie elders in deze Slagwerkrant voor meer informatie.

Nieuwe spullen Dave Weckl

Weckl bedient de nogal ver weg staande 18" bassdrum met het linkerpedaal van een twinpedaal. De 18" heeft dichte Remo Ambassadors voor en achter. De 22" heeft een dubbellaags Emperor slagvel en een voorvel met gat. Beide bassdrums worden, na jarenlange experimenten met allerlei speciale dempsystemen en vellen, gedempt met de bekende Simon Phillips-truc: losjes opgerolde, net tegen het vel aan liggende handdoeken die met tape op hun plaats gehouden worden. De toms (standaardmaatjes!) hebben Ambassadors onder,

en dubbellaags Emperor slagvellen. 'Ik wilde mijn toms lager laten klinken, en dat gaat met Emperors beter dan met Ambassadors. Bovendien zijn die dubbellaags vellen makkelijker te stemmen, en als je close-miking toepast, zoals wij dat doen, zijn ze een stuk prettiger voor de geluidsman, omdat er veel minder boventonen zijn.' Op de snaredrum zitten een gecoat Ambassador slagvel, dat eens per week vervangen wordt. Het Emperor slagvel van de bassdrum ging de hele Europese tour mee. Weckl's stokken zijn nog steeds van Vic Firth.

Yamaha Maple Custom drums

1. 22"x16" bassdrum
2. 18"x16" bassdrum
3. 13"x5" Dave Weckl Signature snaredrum
4. 14"x5 1/2" Dave Weckl Signature snaredrum
5. 10"x8" tom
6. 12"x8" tom
7. 14"x12" tom
8. 16"x14" tom

Zildjian bekkens

- A. 14" hi-hats (Avedis New Beat als top, Rock top als onderbekken)
- B. 10" K splash
- C. 17" A Custom of K Dark crash
- D. 12" K splash met 6" omgekeerde splash erbovenop
- E. 22" of 20" K Custom Medium ride
- F. 19" A Custom of 17" K Custom Dark crash
- G. 14" hi-hats (A Custom crash als top, K top als onderbekken)
- H. 18" K Dark Custom crash
- I. 14" K china

